Якщо серед людського тлуму
В уяві блідне образ твій,
То в час самітності й задуми
Ти знов у світ приходиш мій.
І знов тоді у тиші строгій
Колишні я гортаю дні,
І тлумлений на людях стогін
Зривається із уст мені.

Прости, якщо в гурті, буває,
Тамуючи пекучий щем,
Я, серцем плачучи з одчаю,
Здаюсь усміхнений лицем.
Не думай, ніби ти забута,
Коли усміхнені вуста:
Я криюся, щоб мука люта
Юрби не тішила зчаста.

Я в келиху топив досаду,
Та не вбивало мук пиття:
На розпач мій — єдина рада,—
Хіба що води забуття.
Якщо ж вода із Лети може
В душі про тебе пам'ять вбить,
Я келих розіб'ю: я згожий
Все пам'ятать і в муках жить.

Як підеш з пам'яті моєї,
У пустку серця хто ввійде?
На знак пошани хто лілеї
Тобі на урну покладе?
Ні, ні! В жалобі гордій всюди
Твій берегтиму я покій.

І хай весь світ тебе забуде,
Не вмреш ти в пам'яті моїй!

Бо знаю добре, ти єдина
Любила з ніжністю того,
Хто неоплаканий покине
Цей світ із ницістю його.
Для мене ти — небесна мрія,
Чужа моїм земним чуттям,
Свята любов моя, якій я
Залишусь вірним все життя!

14 березня 1812